

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากการศึกษาจะพบว่าปัญหาอาชญากรรมในประเศไทยนั้นทวีความรุนแรงขึ้นอย่างมากตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยก่อให้เกิดผลเสียหายนทั้งด้านความมั่นคงในชีวิต ทรัพย์สิน เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และที่ประเทศไทยไม่สามารถปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมหรือองค์กรอาชญากรรมอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพก็เนื่องมาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปราบปรามไม่สามารถเข้าถึงตัวการสำคัญหรือผู้ที่อยู่เบื้องหลังในการกระทำความผิดได้ เพราะพวกที่เป็นผู้กระทำความผิดรายใหญ่มักจะระมัดระวังตัวอย่างมาก มีการดำเนินการที่ซ่อนเร้น มีแบบแผนรัดกุม อีกทั้งยังมีบุคคลที่ชำนาญการในหลายๆ ด้านมารวมตัวกัน ดังนั้นการที่เจ้าหน้าที่จะสาวถึงตัวบุคคลเหล่านั้นจึงกระทำได้ยากลำบาก แต่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ กระทรวงสาธารณสุข และสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม (ป.ป.ส.) ก็มีความเชื่อว่าผู้ที่รู้ข้อมูลในการกระทำผิดที่สุดก็คือผู้ที่ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน จึงได้ร่วมกันเสนอมาตรการการต่อรองข้อมูลสำคัญในคดีอาชญากรรมเพื่อเป็นเครื่องมือของเจ้าหน้าที่ในการปราบปรามอาชญากรรม

โดยการต่อรองข้อมูลสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 นั้น มีหลักการและแนวคิดมาจากการต่อรองคำรับสารภาพและการกันผู้กระทำความผิดไว้เป็นพยาน รวมทั้งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการลักลอบค้ายาเสพติดและวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ค.ศ. 1988 และอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 ที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นการจูงใจให้ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมนั้นให้ข้อมูลข่าวสารอันเป็นประโยชน์ในการปราบปรามองค์กรอาชญากรรมอาชญากรรม และผู้ที่ให้ข้อมูลนั้นต้องได้รับผลประโยชน์ตอบแทน คือ ได้รับการลดหย่อนโทษถ้าหากข้อมูลนั้นสามารถนำไปขยายผลเพื่อปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมได้

ดังนั้น การให้ข้อมูลสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมตาม มาตรา 100/2 จึงถือเป็นเครื่องมือสำคัญของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่จะสามารถใช้ในการสืบทราบข้อมูลจนกระทั่งปราบปรามผู้ที่อยู่เบื้องหลังการกระทำความผิดได้

สำเร็จ โดยวิธีการในการต่อรอนั้นจะเริ่มจาก พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวน แจ้งสิทธิหรือข้อความตามกฎหมายให้แก่ผู้กระทำความผิดทราบ โดยผู้กระทำความผิดจะให้ข้อมูลหรือไม่นั้นต้องอยู่ที่ความสมัครใจของเขาเอง จะไปบังคับ ชูเชิญ จูงใจ หรือมีคำมั่นสัญญาให้ผู้กระทำความผิดให้ข้อมูลมิได้ และถ้าเกิดมีการให้ข้อมูลแล้ว เจ้าหน้าที่ดังกล่าวก็จะนำข้อมูลนั้นไปขยายผลตามที่ผู้กระทำความผิดกล่าวอ้าง ถ้าสามารถขยายผลปราบปรามการกระทำความผิดได้สำเร็จ ซึ่งหมายถึงการที่เจ้าหน้าที่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดรายอื่นได้ หรือยึดอายัดของกลาง ยาเสพติดหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดเพิ่มได้ เจ้าหน้าที่ก็จะบันทึกข้อเท็จจริงลงไป ในสำนวนเสนอต่อพนักงานอัยการ และพนักงานอัยการก็จะสั่งฟ้องคดีและเสนอสำนวนต่อศาลเพื่อพิจารณา ซึ่งกระบวนการในชั้นพิจารณาของศาลถือเป็นกลไกที่สำคัญ เพราะศาลถือเป็นองค์กรที่รักษาความยุติธรรม ดังนั้น กฎหมายมาตรา 100/2 จึงบัญญัติให้ศาลเป็นผู้ใช้ดุลพินิจพิจารณาข้อเท็จจริงดังกล่าว แล้วตัดสินว่าข้อมูลที่จำเลยให้ต่อหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายนั้นเป็นการให้ข้อมูลสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือไม่ และถ้าศาลเห็นว่าเป็นการให้ข้อมูลสำคัญแล้ว ศาลก็จะใช้ดุลพินิจต่อไปว่าควรจะลดโทษให้แก่จำเลยมากน้อยเพียงใด

จึงเห็นได้ว่าการใช้ดุลพินิจของศาลในการลดโทษให้แก่จำเลยที่ให้ข้อมูลสำคัญในคดียาเสพติดนั้น มีความสำคัญอย่างมาก แต่จากการที่ผู้เขียนได้ศึกษาคำพิพากษาศาลฎีกาที่เกี่ยวข้องกับมาตรา 100/2 โดยละเอียด พบว่ายังมีปัญหาในทางปฏิบัติอยู่บ้าง โดยในคดีที่มีข้อเท็จจริงใกล้เคียงกันในบางคดี ศาลกลับตัดสินไปคนละแนวทางกัน กล่าวคือ ในคดีจำเลยได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดของตนเองและพาเจ้าพนักงานตำรวจไปตรวจค้นที่บ้านพักของตนจนสามารถยึดของกลางเพิ่มได้ กรณีเช่นนี้ คำพิพากษาศาลฎีกาบางฉบับตัดสินว่าเป็นการให้ข้อมูลสำคัญ จึงลดโทษให้แก่จำเลย แต่คำพิพากษาศาลฎีกาบางฉบับที่มีข้อเท็จจริงใกล้เคียงกัน ศาลกลับตัดสินว่าไม่ถือเป็นการให้ข้อมูลสำคัญ และมีได้ลดโทษให้แก่จำเลย โดยศาลให้เหตุผลว่า ไม่ว่าจำเลยจะให้ข้อมูลดังกล่าวหรือไม่ก็ตาม เจ้าพนักงานตำรวจย่อมนำตัวจำเลยไปค้นหายาเสพติดที่บ้านพักของจำเลยอยู่แล้ว จึงเห็นได้ว่าการที่ศาลใช้ดุลพินิจในการพิพากษาคดีเช่นนี้ ดูไม่ค่อยจะเป็นธรรมกับจำเลยที่ไม่ได้รับการลดโทษมากนัก ทั้งๆ ที่ข้อเท็จจริงอาจจะปรากฏว่าจำเลยได้ให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ที่จะนำไปสู่การปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดด้วยความสมัครใจ และสำนึกตัวได้แล้ว

ดังนั้น ถ้าศาลมีมาตรฐานในการใช้ดุลพินิจในการพิพากษาลดโทษให้แก่จำเลยที่ได้ให้ข้อมูลที่สำคัญในคดียาเสพติด ตามมาตรา 100/2 มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ ก็จะทำให้ศาลสามารถตัดสินคดีได้อย่างเป็นธรรม คำพิพากษาคดีของศาลก็จะไปในแนวทางเดียวกัน และเมื่อศาลมี

หลักเกณฑ์ที่แน่นอนแล้ว ก็จะเป็นการคุ้มครองสิทธิของจำเลยชั้นหนึ่ง ที่เขาจะพยายามให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้เข้าหลักเกณฑ์ดังกล่าวเพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ในการลดโทษ และในทางกลับกันก็จะทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปราบปรามยาเสพติดก็สามารถนำข้อมูลที่ได้รับไปขยายผลเพื่อจับกุมผู้กระทำความผิดรายอื่นได้ หรือยึดอายัดของกลางยาเสพติดหรือทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดเพิ่มได้ รวมทั้งการทำลายองค์กรอาชญากรรมเกี่ยวกับยาเสพติดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการที่ผู้เขียนได้ศึกษาถึงบทบัญญัติเกี่ยวกับการให้ข้อมูลสำคัญในคดียาเสพติดตามมาตรา 100/2 โดยศึกษาจากหนังสือคำอธิบายเกี่ยวกับกฎหมายยาเสพติดให้โทษ คำพิพากษาศาลฎีกา แนวทางในการปฏิบัติของหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย และมาตรการที่เกี่ยวข้องในการปราบปรามยาเสพติด รวมทั้งศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ ผู้เขียนมีความเห็นว่าการใช้ดุลยพินิจของศาลในการลดโทษให้แก่จำเลยที่ให้ข้อมูลสำคัญในคดียาเสพติดจะมีมาตรฐานมากขึ้นกว่าในปัจจุบัน และจะทำผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้รับความยุติธรรมอย่างเต็มที่ ต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับรายละเอียดที่จำเป็นเพื่อประกอบการใช้ดุลยพินิจของศาล และมีการออกระเบียบภายในของประธานศาลฎีกา เพื่อวางหลักเกณฑ์ถึงการให้ข้อมูลที่สำคัญในคดียาเสพติดตามมาตรา 100/2 ว่าข้อเท็จจริงอย่างใดบ้างที่ศาลควรจะใช้ดุลยพินิจในการลดโทษให้แก่จำเลย รวมทั้งมีการเพิ่มบทบาทของพนักงานอัยการในการเสนอข้อเท็จจริงต่างๆ เกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการให้ข้อมูลสำคัญในคดียาเสพติด และเสนออัตราโทษที่เห็นว่าจำเลยสมควรได้รับต่อศาล ซึ่งผู้เขียนขออธิบายดังต่อไปนี้

5.2.1 ควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับรายละเอียดที่จำเป็น โดยให้เพิ่มนิยามของคำว่า “ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ” ลงในวรรคสอง ของมาตรา 100/2 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ทั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดความชัดเจนแน่นอนในการบังคับใช้กฎหมาย ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายจะได้มีความเข้าใจตรงกันว่าข้อมูลที่ผู้กระทำความผิดได้ให้ไว้ต่อพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวนนั้น ถือเป็นข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษที่ผู้กระทำความผิดควรจะได้รับ การลดโทษหรือไม่ และคำพิพากษาของศาลในกรณีที่ข้อเท็จจริงใกล้เคียงกัน ผลของคำตัดสินก็จะไปในแนวทางเดียวกัน ทำให้เกิดความยุติธรรมแก่ทุกฝ่าย ซึ่งในกรณีดังกล่าวนี้ ผู้เขียนมีความเห็นว่า ควรเพิ่มบทบัญญัติในมาตรา 100/2 วรรคสองว่า “ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำ

ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษนั้น หมายถึง ข้อมูลที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดของตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งผู้กระทำความผิดได้ให้ไว้โดยสมัครใจต่อเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง จนสามารถขยายผลจับกุมผู้กระทำความผิดรายอื่นได้ หรือยึดอายัดของกลางยาเสพติดเพิ่มได้ หรือยึดอายัดทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดเพิ่มได้ ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ในเรื่องของการชั่งน้ำหนักระหว่างความหนักเบาของการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดกับความสำคัญของข้อมูลที่ถูกเปิดเผย”

5.2.2 ประสานศาลฎีกาตรวจสอบระเบียบภายในศาลยุติธรรม เพื่อวางหลักเกณฑ์ถึงการให้ข้อมูลที่สำคัญในคดียาเสพติดตามมาตรา 100/2 ว่าข้อเท็จจริงอย่างใดบ้างที่ศาลควรจะใช้ดุลพินิจในการลดโทษให้แก่จำเลย ซึ่งหลักเกณฑ์ดังกล่าวนี้ ผู้เขียนขออธิบายดังต่อไปนี้

1) ผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดหรือมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ เป็นผู้ให้หรือเปิดเผยข้อมูล

2) การให้ข้อมูลนั้นต้องเป็นการให้ต่อพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวนเท่านั้น และการให้ข้อมูลดังกล่าวจะให้ในชั้นไหนก็ได้ แต่ต้องให้ก่อนคดีถึงที่สุด

3) การเสนอข้อเท็จจริงว่าผู้กระทำความผิดให้ข้อมูลสำคัญตามมาตรา 100/2 นั้น ต้องเป็นการเสนอก่อนที่คดีจะถึงที่สุด โดยพนักงานอัยการจะเสนอ หรือผู้กระทำความผิดจะเสนอเองก็ได้

4) การให้ข้อมูลนั้นต้องเป็นข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ไม่เคยรู้มาก่อนไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่เพียงบางส่วน โดยผู้กระทำความผิดจะเปิดเผยข้อมูลทั้งหมดที่ตนได้รับรู้มาหรือไม่นั้น ไม่ใช่ข้อสาระสำคัญ แต่ประเด็นอยู่ตรงที่ว่า ข้อมูลที่เปิดเผยออกมานั้น เพียงพอที่จะนำไปสู่การปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้หรือไม่ ถ้าเพียงพอ ผู้กระทำความผิดก็ควรได้รับการลดโทษ นอกจากนี้ การให้ข้อมูลจะต้องเป็นการให้ข้อเท็จจริงที่จับต้องได้เป็นรูปธรรม ดังนั้น การให้ข้อมูลในลักษณะที่เป็นข้อสันนิษฐานใด ๆ ไม่ถือว่าเป็นการเพียงพอ

5) การให้ข้อมูลดังกล่าว ต้องเป็นไปโดยสมัครใจ มิใช่เกิดขึ้นจากการจูงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น อันจะมีผลต้องห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226

6) การให้ข้อมูลต้องมีความเหมาะสมที่จะนำไปสู่การปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด กล่าวคือ จากการให้ข้อมูลของผู้กระทำความผิดจะต้องทำให้สามารถระบุตัวของผู้สงสัยว่าได้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และต้องสามารถพิสูจน์การกระทำความผิดของผู้ต้องสงสัยดังกล่าวได้ด้วย นอกจากนี้ การให้ข้อมูลต้องสามารถทำให้การกระทำความผิดที่ยังไม่เปิดเผยได้รับการเปิดเผย หรือการกระทำความผิดที่เปิดเผยแล้วได้รับการเปิดเผยมากยิ่งขึ้น

7) การให้ข้อมูลไม่จำเป็นต้องเป็นการให้ข้อมูลของผู้กระทำความผิดรายอื่น แม้เป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดของตนเอง ก็เข้าหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาลดโทษแล้ว ถ้านำไปสู่การยึดอายัดของกลางยาเสพติดหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดเพิ่มได้

8) การให้ข้อมูลของตนเองนั้น ถ้าศาลเห็นว่าของกลางยาเสพติดนั้นอยู่ในวิสัยที่เจ้าหน้าที่สามารถค้นพบได้โดยง่าย ผู้กระทำความผิดก็ไม่ควรได้รับการลดโทษ ในทางกลับกัน ถ้าศาลเห็นว่าของกลางยาเสพติดนั้นไม่อยู่ในวิสัยที่เจ้าหน้าที่สามารถค้นพบได้โดยง่าย หรือเป็นข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ไม่ทราบมาก่อน ก็ต้องถือว่าจำเลยเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดแล้ว

9) การให้ข้อมูลไม่จำเป็นต้องเป็นการให้ข้อมูลของผู้กระทำความผิดรายที่ใหญ่กว่า แม้เป็นการให้ข้อมูลของผู้กระทำความผิดรายย่อย ก็ถือเป็นเหตุเพื่อลดโทษได้ แต่ต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ในเรื่องของการชั่งน้ำหนักประโยชน์ระหว่างความหนักเบาของการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดกับความสำคัญของข้อมูลที่ถูกเปิดเผย อันจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายมีความแน่นอนมากยิ่งขึ้น

10) ถ้าผู้กระทำความผิดได้ให้ข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่จนสามารถขยายผลได้สำเร็จ แต่ปฏิเสธข้อกล่าวหาทั้งในชั้นสอบสวนและในชั้นศาลว่าไม่ได้กระทำความผิด เช่นนี้ศาลก็ลดโทษให้ได้ เพราะสาระสำคัญอยู่ที่ว่าข้อมูลที่ผู้กระทำความผิดให้ นั้น เจ้าหน้าที่สามารถนำไปขยายผลจนถือเป็นประโยชน์ในการปราบปรามยาเสพติดหรือไม่

11) เจตนารมณ์ของมาตรา 100/2 มีขึ้นเพื่อปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งการปราบปรามก็คือ การปราบปรามตัวผู้กระทำความผิด การปราบปรามตัวยาเสพติด และการปราบปรามทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด ดังนั้น ถ้าข้อมูลที่ผู้กระทำความผิดได้ให้ไว้ เจ้าหน้าที่สามารถนำไปขยายผลจนปราบปรามสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ในสามประการนี้ ก็ถือว่าข้อมูลนั้นเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามยาเสพติดแล้ว

12) การลดโทษตามมาตรา 100/2 เป็นดุลพินิจของศาล กล่าวคือ ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจที่จะพิจารณาว่าข้อมูลที่จำเลยให้ นั้นเป็นข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือไม่ และถ้าศาลเห็นว่าเป็นข้อมูลที่สำคัญแล้ว ศาลก็มีดุลพินิจที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ หรือจะไม่ลดโทษต่ำกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงในคดีว่าจำเลยมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดมากน้อยเพียงใด และการให้ข้อมูลนั้นเป็นประโยชน์ต่อการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมากน้อยเพียงใดด้วย

ส่วนการลดโทษนั้นก็ต้องลดทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ ศาลจะใช้ดุลพินิจลดให้เพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้

5.2.3 ควรเพิ่มบทบาทของพนักงานอัยการ โดยให้พนักงานอัยการเจ้าของสำนวนมีบทบาทในการเสนอข้อเท็จจริงต่างๆ เกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิด รวมทั้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการให้ข้อมูลสำคัญในคดีอาชญากรรม และเสนออัตราโทษที่เห็นว่าจำเลยสมควรได้รับต่อศาล เช่นเดียวกับบทบาทของพนักงานอัยการในประเทศฝรั่งเศสและประเทศเยอรมนี เพื่อให้ศาลได้รับข้อมูลที่ครบถ้วนทั้งข้อเท็จจริงเฉพาะตัวของจำเลยเองและข้อเท็จจริงในคดี ซึ่งจะทำให้การใช้ดุลพินิจของศาลเป็นไปด้วยความรวดเร็ว มีความรอบคอบ และเกิดความยุติธรรมสูงสุดแก่คู่ความในคดี ด้านพนักงานอัยการก็แสดงให้เห็นถึงความโปร่งใสในการดำเนินกระบวนการยุติธรรม ยืนอยู่บนหลักความถูกต้องของข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน และเมื่อมองในมุมกลับกันถ้าการตัดสินคดีในกรณีเช่นว่านี้มีประสิทธิภาพ โดยจำเลยซึ่งให้ข้อมูลสำคัญในคดีอาชญากรรมได้รับการลดโทษและลงโทษที่เหมาะสมกับการกระทำความผิด ก็จะเป็นการจูงใจให้ผู้กระทำความผิดรายอื่นเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อเจ้าหน้าที่ และเมื่อเจ้าหน้าที่นำข้อมูลนั้นไปขยายผลจนสามารถปราบปรามองค์กรอาชญากรรมอาชญากรรมอาชญากรรม หรือผู้ที่อยู่เบื้องหลังซึ่งเป็นตัวการใหญ่ในการกระทำความผิดได้แล้ว ประโยชน์ดังกล่าวก็จะตกแก่ประเทศชาติ ทำให้เจ้าหน้าที่สามารถปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.2.4 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) หน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย เมื่อได้ออกระเบียบหรือคำสั่งภายในเกี่ยวกับการปฏิบัติตามมาตรา 100/2 แล้ว ควรส่งระเบียบนั้นให้ศาลพิจารณา หรือควรจัดให้มีการสัมมนากันระหว่างผู้นำองค์กรของหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย โดยเชิญประธานศาลฎีกาหรือตัวแทนของศาลที่มีหน้าที่โดยตรงในคดีอาชญากรรม เข้าปรึกษาหารือและแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติของหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย และการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลในกรณีที่จำเลยให้ข้อมูลสำคัญในคดีอาชญากรรม ทั้งนี้เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกัน ทราบถึงการปฏิบัติหน้าที่ของแต่ละองค์กร และจะได้ร่วมกันวางแนวทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นและอาจจะเกิดขึ้นในอนาคต

แม้ระเบียบหรือคำสั่งภายในต่างๆ เหล่านั้นจะไม่เกี่ยวกับการดำเนินคดีของศาลเลย แต่ก็ควรให้ศาลได้รับรู้ว่าหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายมีการดำเนินการในทางปฏิบัติอย่างไร ซึ่งจะทำให้ศาลสามารถเข้าใจและตีความบทบัญญัติของกฎหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ อันจะส่งผลให้ผู้กระทำความผิดจะได้รับความเป็นธรรมในการที่ศาลจะใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยว่าจะลดโทษให้แก่เขาหรือไม่ และทำให้กระบวนการยุติธรรมทางอาญามีประสิทธิภาพ รวมทั้งทำให้การปราบปรามองค์กรอาชญากรรมเกี่ยวกับอาชญากรรมได้ผลสัมฤทธิ์สูงสุดด้วย

2) การใช้ดุลพินิจในการลดโทษของศาลนั้น นอกจากจะพิจารณาจากข้อเท็จจริงในคดีแล้ว ศาลควรพิจารณาถึงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิดแต่ละรายไป เพราะผู้กระทำความผิดต่างรายกัน ย่อมมีลักษณะเฉพาะตัว เหตุผลในการกระทำความผิด ภูมิหลังของการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน จึงควรได้รับการลดโทษต่างกันไปตามข้อเท็จจริงอันเป็นการเหมาะสมกับผู้กระทำความผิดรายบุคคล นอกจากนั้นยังต้องคำนึงด้วยว่าผู้กระทำความผิดจะกลับมาใช้ชีวิตตามปกติในสังคม เมื่อพ้นโทษแล้วได้เพียงใด จึงจะเกิดความเป็นธรรมสูงสุดแก่ตัวจำเลยเองและกระบวนการยุติธรรม